

Glasiło „Slovenskega čebelarkega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Vesti iz podružnic na Kranjskem. — Iz spodnještajerskega čebelarkega društva. — I. N. Babnik: Čebelarjevo leto. September. — Fran Lakmayer: Iz zapisnika. — I. N. Babnik: Čebelarstvo in šola. (Konec.) — Anton Janša, slavni kranjski čebelar. (Dalje.) — Ur. dnik: Čebelarški shod v Ilirski Bistrici. (Konec.) — Iv. Jurančič: Poročilo z 51. popotnega shoda in razstave avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev v Ljubnem na Zgor. Štajerskem. — Raznosterosti. — Listnica upravnistva.

Vesti iz podružnic na Kranjskem.

Podružnica v Logatcu. G. tajnik Bukovic je napovedal predavanje na dan 16. septembra ob treh popoldne pri uljnjaku železničnega čuvaja g. Janeza Zdovca v Logatcu (čuvajnica št. 701). Vabim vse člane, da se predavanja udeleže, zlasti ker se bo pokazalo marsikaj praktičnega.

Matevž Poženel, predsednik.

Podružnica v Ribnici priredi v nedeljo dne 16. septembra t. l. ob 3. uri popoldne čebelarški shod, in sicer pri lepem vremenu pri čebelnjaku g. Matije Lovšina v Ribnici, pri slabem vremenu v šoli v Ribnici. Predavalo in kazalo se bode v zadevi vseh opravil, ki jih ima čebelar izvršiti še pred zimo, ako hoče svoja ljudstva dobro prezimiti. Pojasnila se bodo tudi od posameznikov stavljenja vprašanja in se ukrepalo o nadaljnjih korakih podružnice.

Anton Fabian, tajnik.

Podružnica na Vrhnikih. Dne 23. septembra ob 3. uri popoldne bo pri uljnjaku g. predsednika Furlana na Verdu predaval g. tajnik Bukovic. Ker se bodo pokazala razna jesenska opravila pri čebelah (revizija panjev, zamenjavanje matic, združevanje čebel, točenje medu itd.), se člani prosijo, da pridejo na shod. Tudi nečlani dobro došli! Dopoldne bo g. tajnik obiskal one čebelarje, ki so letos pričeli čebelariti v panjih s premakljivim delom. Panje bo pregledal in njih lastnika opozoril na slučajne nepravilnosti.

Odbor.

Iz spodnještajerskega čebelarskega društva.

Okrožnica vsem podružnicam tega društva.

Začetkom septembra se bodo razposlale vsem do sedaj ustanovljenim podružnicam

- a) pravila podružnice v 5 iztisih,
- b) glavna pravila društva v 5 iztisih,
- c) dovolitev ustanovitve dotične podružnice.

To so priloge prošnji, katero naj pošlje predsednik dotične podružnice c. kr. namestniji v Gradec, da se pravila potrdijo in je potem podružnica zakonito ustanovljena.

Dotična prošnja se sestavi nekako takole:

Visoki

c. kr. namestniji

Gradec.

Podpisani začasni predsednik podružnice „Slovenskega čebelarskega društva za Spodnji Štajer“ v . . . . ., okrajno glavarstvo . . . . . pošilja 5 iztisov pravil podružnice, 5 iztisov pravil osrednjega društva, in dovolitev ustanovitve podružnice v . . . . . ter prosi:

Visoka c. kr. namestnija blagovoli potrditi pravila podružnice ter vrniti z 2 K kolekovan izvod podpisanemu.

. . . . ., dne . . . . . 1906.

N. N.

začasni predsednik.

Ta prošnja se napiše na posebno polo ter se ji pritisne kolek za 1 K. Na pravila podružnice se pritisne na en izvod kolek za 2 K, na druge štiri pa koleki po 30 vin. na levo, prazno stran. Pravila osrednjega društva v 5 iztisih in dovolitev ustanovitve se priloži nekolekvano.

Vse to se v močnem ovitku pošlje rekomandirano naravnost na c. kr. namestnijo v Gradec, ne pa na dotično okr. glavarstvo.

Črez 4 tedne dobi dotičnik potrjen prvopis z odlokom c. kr. namestnije po c. kr. okr. glavarstvu nazaj.

Tekom mesca novembra se naj skliče potem občni zbor, ki voli odbor i. t. d. (glej § 12 in 13 pravil podružnice). Vspored, čas in kraj občnega zbora se mora vsaj 24 ur prej naznaniti dotičnemu c. kr. okr. glavarstvu; po končanem občnem zboru pa mora predsednik s tajnikom naznaniti novi odbor za l. 1907 c. kr. okr. glavarstvu vsaj 3 dni po občnem zboru.

Letno poročilo (glej § 12 b, c in § 17 d) z novim odborom vred se naj pošlje podpisanemu osrednjemu tajniku vsaj do 15. decembra t. l., da zamore sestaviti glavno poročilo za občni zbor v Celju dne 28. decembra t. l.

Letos se naj k poročilu še pripiše dnevica in številka, kedaj je bila podružnica od c. kr. namestnije potrjena, n. pr. podružnica potrjena od c. kr. namestnije 5. oktobra 1906, št. 25, 672/2. Pripomni se pa, naj se pripiše odlok c. kr. namestnije, ne pa c. kr. okr. glavarstva.

Prosim torej, da se gg. predsedniki drže natančno po tej okrožnici ter skrbijo, da bodo letos do občnega zbora vse podružnice zakonito urejene.

Ivan Strelec, tajnik, Sv. Andraž v Slov. gorical.

Čebelarjevo leto.

September.

I. N. Babnik.

Preskrbi z vsem sedaj čebelo,
da te pozdravila marca bo veselo.

Mesca septembra že umira veliko cvetlic. Marsikatera ljubka rožca poveša žarno glavco in mnogobrojna stebelca ležijo polomljena na tleh. Zemlja je svoje veliko produktivno delo večinoma dokončala. Nežne rastlinske cevi se sušijo, sok otrpne in listje rumeni. Zdi se nam, kakor bi se iz rož, cvetlic in rastlin ves kras in lesk preselil na vejevje dreves in trt, ker na teh se sveti kakor zlato in purpur polno sadja izza listja. S polno roko siplje jesen svoj rog izobilja, veselje doni čez breg in dol, in obdarjeni se radujejo nad obilnostjo letine. Število v tem mesecu se razcvitajočih rastlin je jako majhno; tiste pa, ki cvetijo v drugi polovici septembra, se ohranijo do konca oktobra, tako: resje, na katerem brne neutrudljive čebelice, srkajoče zadnji cvetlični sok, ne zmeneč se za neprijetne, mrzle oktobrove dni. Raznih drugih, za čebelarja nepomembnih cvetic ne bom omenjal. Konec tega mesca bo že začelo zeleneti ozimino žito. Spremenljiva je krasota in obilnost cvetlic na zemlji; a zemeljska obla ne bo razpadla v razvaline, če odloži za nekaj časa, kar jo je dičilo. Ostanajo ji gore in doline, potoki, reke, jezera in mórja, in tako dolgo, dokler bo obsevana od solnca, ne preneha mraz in gorkota, zima in poletje, sejanje in žetev, noč in dan . . .

Z avgustom se smemo deloma zadovoljiti, ker je imel večina lepe solnčne dni, le žal, da obnebje ni ugodno uplivalo na tvoritev nektarja. Čebele so pridno izletavale, obletavale neutrudljivo čašce, a nabrale niso veliko, komaj za sproti. Meni sta dva slabiča, ki sem ju ohranil zaradi matic, uhajala kot lačna roja. Od enega sem porabil matico, čebele pa združil s sosedom; drugemu sem dal medu, da si s tem ohranim izborna matico. Po nevihti 17. pr. m. je bilo res lepo, gorko vreme. Vsi pogoji so bili dani, da bi se iz čašč ajde kar cedil med, pa bilo je nasprotno. Kmečki pregovor pravi: „Če se otava dobro suši, ajda kaj slabo medi“. To se je letos, žal, uresničilo. Od 21. do 25. avgusta panjovi niso postali težji, 22. je francoski panj celo zgubil 100 g na teži. Če bo še nekaj tako slabih dni, bomo mi čebelarji okrog Ljubljane letošnje čebelarstvo končali z deficitom. Napram tolikemu delu, trudu in stroškom imeti nazadnje prazno satovje, mine tudi idealistu navdušenje za to panogo kmetijstva, za čebelico samo pa gotovo ne. Nekaj te mizerije bodo zakrivili čebelarji sami, ker tudi moderni čebelarji ne čebelarijo pravilno. Število modernih čebelarjev ni majhno, in med temi so tudi taki, ki mislijo, da so mojstri, napravijo pa kljub temu marsikatero nepravilnost. Nekateri se opirajo preveč na teorijo, drugi na prakso. Ena brez druge ne more dobro izhajati, zato moramo obe spojiti v pravo razmerje. Veliko je čebelarjev, ki še čebelne paše svojega kraja ne poznajo in jo tudi ne cenijo tako, kakor bi jo morali. Ne smatrajo jo za jedro čebelarstva, katero obstoji v tem, da

pripravimo ljudstvo v najboljše stanje za časa glavne paše. Pisalo se je o tem že večkrat v našem listu, govorilo na shodih, bralo v knjigah, ko pa pride do dejanja, se držimo večkrat starega kopita. Naš neumorno delavni čebelarški strokovnjak g. Žnideršič je pisal v 5. letniku „Slov. Čebelarja“ o opazovalnih postajah. Tiskovine so se pripravile, a storiti se ni moglo ničesar, ker se niso oglasili čebelarji, ki bi hoteli zabeleževati vremensko stanje in je poslati gg. Žnideršiču ali uredniku. Tudi o različnih panjih se je svoječasno veliko pisalo. Priporočali so se posebno nemški panji, pozneje francoski in več drugih. Nekateri hvalijo te, drugi one, jaz si pa dovolim tu izraziti svoje subjektivno mnenje, da od panju ni odvisen blagor naselbine. Dane morajo biti druge podlage, če se hoče plodonosno čebelariti. Resnično je pa tudi, da danes ni več tistega torišča za čebele, kakor nekdanj. V preteklih časih so bile velike „gmajne“, na tisoče grmov je raslo čebelarju v prid, in ajde so sejali desetkrat toliko. Pravili so mi 70—90 letni čebelarji, da so bila leta, v katerih so medili skoraj obcestni koli. Takih blaženih časov ne ućakamo nikdar več. Oblizala je kultura — to mislim le glede na čebelarje — preveć današnji revolucionarni svet.

V septembru moramo konćati opravila v čebelnjaku. Najprvo uredimo panji, katere smo določili za pleme, da ne bomo pozneje vznemirjali čebel po nepotrebnem in da nas ne iznenadi zima kakor pretećeno leto. Zadnjo jesen so oće Peter v Trnovem svojih 65 za pleme doloćenih panjev pripravljali in popravljali od septembra do konca oktobra, tako, da so Petrova mati rekli: „Ljubi Peter, boš-li večno stal pri čebelah, in te bo sveti Peter zaman čakal v nebesih?“ Najbrže so oće Peter slišali tudi med štirimi stenami kako pikro, pa kljub vsem tem bridkostim so se držali junaško, kakor vojak na bojišču in niso vrgli orožja — vranino perot, nož, šilo, strguljo in pipo — v koruzo. Dokonćali so svoje delo vzorno. Vsa čast jim. Pa proč s šalo, ker letos oće Pavlin stoka pod pezo gnilobe, katero je zagrešil Jurij Doleneć. Revež je ves zbećan in ne ve, kako bi si pomagal. Brusil je pete po celi Ljubljani, hodil od Ponćija do Pilata, a brez uspeha. Nikdo se ga ni usmilil, ker Doleneć ima še vedno pravico, nastavljati po dvorišču smrdljive sode, v katerih pogine vsako leto veliko čebel in iz katerih nosijo čebele v panji oni strup, ki povzroća tako nevarno gnilobo.

Kakšno opravilo imamo še ta mesec, nas poućita novi čebelarški knjigi. Naj mi bode dovoljeno navesti nekaj poglavij iz teh izbornih del. V praktićenem delu knjige govori poglavje 15. „O jesenskih opravilih. O paši.“ To poglavje je razdeljeno na: „Paša se menjava. Razlićnost paše. Izdatnost paše. Korist. Izboljšanje paše“. Poglavje 17. „O trganju,“! „Naćin trganja. Odjemanje nastavkov. Izpodrezovanje“. Poglavje 19. „O stiskanju medu in voska“: „Zateglost medu. Da postane tekoć. Precejanje manjše zaloge. Precejanje večje zaloge. Iztiskanje. Kako se med shrani. Nesnažen vosek. Napaćno iztiskavanje. Razkuhavanje. Prvo iztiskavanje. Drugo iztiskavanje. Čišćenje. Voščene luščine“. Poglavje 20. „O kuhanju medice in pripravi kisa“: „Medićna voda. Kuhanje. Kipenje. Kis“. — S tem bodi dovolj za ta mesec.

Iz zapisnika.

Fran Lakmayer.

Panj št. 7 je dal dva roja.

Prvec z dne 30. maja t. l. jo je neopažen popihal v gozd ali naravnost iz panjů ali pa, in to skoro gotovo, šele potem, ko se je na vrtu naveličal čakati na odsotnega lastnika.

Drugec, ki je izletel dne 8. junija, je izgubil na prahi matico, in iz za drugca pripravljene panjů, pridejanega zrelega mu matičnika si je vzgojil krepko novo mamico.

Izrojenc je pregnal že dne 12. junija vse trote, ki jih ni bilo malo, a pri pregledovanju dne 25. junija ne najdem v njem niti ene celice zalege. Ker so čebele redno izletavale in bile podnevi in tudi zvečer čisto mirne, sem bil opravičen misliti, da imajo matico, a nesprašeno. Matice iskati se mi ni ljubilo, ker je bil panj še dosti čebelen. Poiskal sem torej v drugem krepkem panju, ki je imel zelo rodovitno matico, sat, napolnjen z zalego vsakovrstne starosti in ga obesil v sredo čebelnega gnezda tega panjů.

Tretji dan sem panj zopet odprl, pridejani satnik pregledal, a na zalegi ni bil nastavljen noben matičnik. Sedaj sem bil seveda popolnoma prepričan, da panj sicer ni brezmatičen, ampak da ima nesprašeno matico, in to že skoro štiri tedne. Kaj sedaj?

Satnik za satnikom sem jemal iz panjů in obračal vsakega sedaj na eno, sedaj na drugo stran, dokler nisem našel zaželjene matice. Prijel sem jo za krilci in takoj vtaknil v matičnico, da si jo bližje ogledam. Osirotelemu panju sem pridejal dva polna satnika razne zalege iz drugih dveh prav močnih plemenjakov. Odvzeta nesprašena matica je bila srednje velika, jako urna, a na zadku vidno stisnjena. Pohabiti se je morala pri izletavanju na praho, ker jaz nisem njenega panjů v tem času niti odprl, niti pregledaval. Uničil sem jo.

V panju je nastal kmalu vik in krik, iskanje in tekanje iz panjů in zopet nazaj, in to je trajalo do tretjega dne. Prepričan, da sedaj najdem v osirotelem panju nekaj nastavljenih matičnikov, ga odprem, a nisem našel v njem nobenega, pa tudi o kaki novi zalegi, zaleženi po trotovki, ni bilo nikjer sledu. Poiskal sem torej v drugem panju, v katerem so že mlade matice nekaj dni po odhodu prvca krepko odgovarjale prosto po panju tekajoči matici na njeni tiii, tiii z znanim kva, kva, dolg in zrel matičnik in ga vcepil v en satnik osirotele družine, in sicer tako, da sem iz njega najprej izrezal precejšnji kos trotovskega sata. Potem sem ga šele vcepil pazljivo in previdno v gorenji del satnika, da je bilo popolnoma izključeno njega poškodovanje. Ta satnik sem obesil osirotelemu izrojencu v središče gnezda, druge satnike k njemu previdno premaknil in panj zaprl.

Da se mi je delo posrečilo in posrečiti moralo, sem si bil popolnoma svest, a zmotil sem se. Tretji dan nisem mogel v tem panju najti pridejanega matičnika. Mislil sem že, da so ga čebele razgrizle in vun vrgle. Satnik je bil do dveh tretjin lep z novim satom zastavljen. Pri skrbnejšem opazovanju

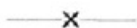
in iskanju sem ga končno našel — kje? Čebele so na njega obeh straneh nastavile navadne čebelne celice in ga tudi spodaj tako vzdale v nov sat, da ga ni bilo mogoče najti. Odstranil sem hitro raz njega celice in tudi pod njim košček sata, matičnik odprl in, kar sem že seveda pričakoval, sem tudi v njem našel — zadušeno matico.

Ker nisem mogel v drugih plemenjakih dobiti nobenih več matičnikov, sem pridejal osirotelcu zopet nekaj zalege iz drugih panjev, na kateri si je napihnil takoj 6 matičnikov in si tudi srečno vzgojil lepo matico ob času kostonjeve paše. Da bi bil moral ob času tako dolgo trajajoče brezmatičnosti popolnoma opešati, je umljivo, a po pridejani zalegi iz drugih panjev in po naseljenju se v njem, Bog vedi odkod pobeglem drugcu ali trekovcu, si je tako opomogel, da ga je sedaj veselje gledati.

Zdaj pa vprašam, zakaj si ni vzgojil ta osiroteli izrojenc iz pridejanega mu lepega matičnika matice? Ali ga je prezrl? To pač ni mogoče, ker je bila v njem matica že dorasla, in ker je visel v satniku na obeh straneh in tudi spodaj prost satja. Mislim, da sem ga na nerodnem prostoru vcepil. Ko bi ga bil vcepil na robu sata, torej kje v bližini spodnje satnikove deščice, bi ga ne bile mogle čebele zazidati zaradi pomanjkanja prostora za stavbo satja.*)

Slednjič vprašam ali je zanesljivo znamenje, da imajo izrojenci sprašeno matico, kadar ob obilni paši preženejo trote?

Po tej izkušnji moram trditi, da ne!

Čebelarstvo in šola.

I. N. Babnik.

(Konec.)

3. Čebelarstvo za ljudski blagor.

Povzdiga čebelarstva znači povzdigo ljudskega blagra, ker

1. ima veliko narodno-ekonomično vrednost;
2. donaša posameznemu čebelarju materielnih koristi;
3. vpliva npravstveno na čebelarja.

Po teh treh točkah hočemo v kratkem premišljevat i o pomenu čebelarstva za ljudski blagor.

1. Čebelarstvo ima veliko narodno-ekonomično vrednost. Zato je bila čebela že v najstarejših časih predmet človekovega opazovanja in negovanja. To čitamo v knjigah starega zakona, v katerih se slavi rodovitnost obljubljene deže. Od pamtiveka je bila tudi čebela zaradi svojih dobrih lastnosti

*) Najbrže je bil omenjeni matičnik izmed najmlajših, v katerem je bila matica še premalo razvita, ki je pri vcepljenju padla iz one bele matične kašce ter gladu poginila, zakaj ko bi bila živa, bi jo v slučaju, če bi čebele ne hotele matičnika sprejeti, izgrizle pri strani. Sploh pa je pravilo, da se dalj časa brezmatičnim panjem vcepljajo nepokriti matičniki, pokriti pa da se zavarujejo z mrežastimi pokrovci.

pri paganskih narodih v veljavi. Perzi so posvetili čebelo bogu resnice in zvestobe, Indijanci so upodabljali najvišje božanstvo kot čebelo; pri poljedelskih Rimljanih je bila čebela tako važna, da so ji pripisovali boginjo v znak varstva. Grkom je bil najboljši in najzlahotnejši, iz cvetličnih čašic izvirajoči sok glavna pijača bogovom — nektar. Egipčanom je bila čebela vzor monarhistične države, v kateri je imela kraljeva volja absolutno veljavo.

Tisti, ki ne razumejo čebelarstva, naglašajo, da je ono le igrača takim ljudem, ki imajo denarja in časa dovolj; ni pa za kmeta in rokodelce. Dobijo se čudaki med kmeti, ki čebelarstvo zato obsojajo, ker menijo, da čebele cvetlicam škodujejo. Takim in enakim budalostim se moramo mi čebelarji kar najbolj protiviti, nevedneže pa poučiti o veliki narodno-ekonomični vrednosti čebelarstva.

Davno dokazana resnica je, da donaša čebelarstvo neprecenljivo gospodarsko korist. Znano je, da veter in gorkota povzročujeta pri mnogih cvetlicah oplojenje. Večina cvetja bi se ne razvila v sad, če bi ga ne obletele žuželke, naše čebele. Prirodoznanstvo nas uči, da niso samo čebele na cvetlice navezane, ampak tudi cvetlice na čebele.

Čebelino telo je poraščeno s finimi dlakami. Čebele obletijo na izletih milijone cvetov, da nasrkajo nekaj kilogramov medu. Pri teh obletih preneso cvetni prah na pestiče cvetov drugih rastlin tiste vrste in povzročajo oplojenje. Resnica je, da so kazala drevesa v Avstraliji pred vpeljavo čebel najlepši cvetni kras, a niso rodila sadov; ko se je pa čebelarstvo razširilo, spremenil se je položaj takoj.

Če bi imeli na Kranjskem 4000 panjev čebel in bi iz vsakega izletelo na dan 1000 čebel, bi bilo to iz vseh panjev 4000×1000 t. j. 4.000.000 čebel. Ako izleti vsaka čebela petkrat na dan po med, je to skupaj 20.000.000 izletov. Če obleti posamezna čebela pred povratkom v panj 50 cvetov, obišejo tedaj v letu vse stotisoč milijonov cvetk. Če vpoštevamo, da je izmed 10 cvetov oplojen le eden, je še vedno desetstisoč milijonov oplojenih cvetov. Računajmo korist 500 oplojenih cvetov samo 1 vinar. Dobiček znaša 20.000 K. Vsak panj ima tedaj za splošno rastlinsko kulturo najmanj 5 K vrednosti.

To je le del koristi, ki jo imamo od čebel; naveden je približno izgled, in če pomislimo, kako vrednost ima 500 oplojenih sadnih cvetov, lahko izračunimo, koliko dobička nam donaša čebela. Veliko kapitala leži še ob cestah, v vrtih in poljih, na travnikih in v gozdih; kdor tistega vzdigne, ima veliko zaslužnje za ljudski blagor. Izsrkavanje medu iz cvetov povzroči pomnoženje in boljši razvoj sadov. Marsikateri sad se zamori in vtopi v obilem nektarju, če ga čebele ne porabijo. Vsako sejanje rastlin je dolžnik zemljišča, medtem ko pridobljenje medu, ne da bi zemljišču kaj škodovalo, pomnoži letino.

2. Poleg velikega narodno-ekonomičnega haska donaša čebelarstvo posameznim čebelarjem precej materialnega dobička. Če je dobra letina za naše ljubljenske, se obili trud izplača s prodajo medu in voska, kakor tudi z razpošiljanjem ljudstev, rojev in matic. Dobijo se čebelarji, kateri prislužijo s svojo delavnostjo v primeroma malo obsežnem čebelnjaku do 1000 K. Sicer ni vsako leto čebelarjem enako ugodno, vendar nanosijo čebele vsaj toliko

medu, kolikor ga potrebujejo zase. Kolike cene je en cent medu v gospodinjstvu ene družine! V veselje nam je pa že to, če vidimo, da imajo naše živalce vsega dovolj.

3. Opravičeno se zdi, da negujemo čebele vsled koristi, katere imamo od njih, vendar lahko trdim, da imena čebelar ne zasluži oni, ki opravlja svoje delo le za dobiček. Čebele moramo ljubiti zaradi njih samih in zaradi plemenite zabave, ki smo je deležni po vsposodbudnem opazovanju njih življenja in delovanja. Seveda je med čebelarjem dobro došli privržek, a ta ne sme biti edina čebelarjeva skrb. Marsikateri novinec je upal dobiti jeseni prav veliko medu. Bila je za čebele slaba letina, in revež je izgubil vse upanje za prihodnost, pa tudi veselje in ljubezen za čebelarjenje. Mnogo višje kakor materielne koristi moramo ceniti нравstven upliv teh ljubih živalc na svoje gojitelje. Že ta čudoviti red, marljivost, složnost, pogum, štedljivost, vdanost do svoje matice kliče čebelarju: „Pojdi in stori tudi ti tako v svoji hiši in družini, v službi in poklicu!“ Da, narava nam nudi v tisočernih sadovih popolne vzore v posnemanje. Stroga in nepremeljiva pravica in ustava, ki sta lastni čebelam, bodita v vzgled človeški družbi. Baron Ehrenfels pravi: „30.000 in več živih bitij biva složno v eni hiši, kakor v mali državi, izpolnjujoča postave, kakršnih tudi Solon ni znal načrtati. Nadvlado je izročila narava matici, ki ima za svoje ljudstvo največje zaslužnje. Čebelarska država stoji na temelju strogosti, zmernosti in delavnosti, kakor nekdanja Sparta. Čebele ne trpe med seboj bolnih, nepopolnih in pohabljenih tovarišic, branijo pa še nerazvite potomke v zibelki s pogumom urne levinje in s preziranjem lastnega življenja. Tako je organizirana ta država, ki osramoti najbolj bahate človeške naprave. Bo li kdaj dospel človeški rod do tako stalnega miru, kakor čebele? Ali bodo imeli njegovi udje kdaj tako plemenit delež v delavnosti in uživanju, kakor one? Čebele tvorijo ljudstvo izmed najizobraženejših na svetu, nekako idealno državo, kakršno so si mislili razni filozofi od Platona do Fichteja kot najvišji smoter človeške kulture“.

Z ozirom na spoštovanje, ki ga izkazujejo čebele svoji kraljici, na požrtvovalnost, s katero branijo njo in njen dom proti vsakemu sovražniku, se čebelarsko kraljestvo lahko primerja monarhiji. Zdi se mi, da bo imela ona stranka prihodnost, katera bo vravnala svoje delovanje po vzoru čebel. Tukaj v čebelnjaku se ne dela za posameznika, ampak za vso državo. Obilica se hrani v zakladnici; od tukaj se deli po potrebi. Ta velikanska, skrivnostna harmonija v panju mora ganiti vsakega, kdor ima natančen vpogled vanjo, in jo mora tudi varovati in ne segati s kruto roko v to umetno, z neskončno božjo modrostjo vstvarjeno stavbo.

Če ne čebelarimo le zaradi materielnega dobička, ampak na navedeni način, tedaj je kaj primerna opazka znamenitega čebelarja, barona Berlepscha, ki pravi: „Dokazano in od nikogar ovrženo dejstvo je, da so čebelarji z malimi izjemami dobri ljudje“. Dr. Dzircon trdi: „Čebelar, ki je res čebelni prijatelj in ne čebelari le zaradi dobičkarije, je gotovo tudi priden, reden, složen, varčen, milosrčen, sploh dober človek. Občevanje s čebelami vzbuja v vsakem sprejemljivem čutu radost nad naravno vsemogočnostjo in čudo-

vitostjo. Kdor ljubi naravo, gotovo ni hudoben človek“. „V čebelarstvu je čistost, plemenitost, s katerima se ne pečajo umazane duše!“ (Sprockhoff.)

Vsak človek, ki ima gotov poklic in ga vestno izvršuje, potrebuje odpočitka. Čim resnejša je služba, tem silnejša je tudi potreba okrepčila. To ne zadeva samo učenih stanov in pisarniških oseb, ampak ravno tako trgovca in rokodelca. Vsakdo si želi zadovoljitve v tej potrebi, žal, navadno ne doseže popolnoma svojega smotra. Kdor zapusti zatohlo sobo in išče odmora v gostilniških prostorih, napoljenih s tobakovim in alkoholovim duhom, vrača se domu razburjen, četudi včasih vesel, a nikdar okrepčan za novo stanovsko delo. Telo zahteva pravice po odpočitku in tega najde v prostem, svežem zraku pri opravi, ki je v zvezi z manjšim telesnim trudom, ki mislečega človeka vzpodbuja in blažilno vpliva nanj. To nam nudi čebelarstvo. V njem najdemo užitek, veselje in okrepčilo; ono nas vodi vun v božjo naravo; stavi nas v neposredno zvezo z božjimi čudotvori; stori nas duševno čile in dovoljuje telesu primeren oddih. Ono je opravilo, ki prinaša blagoslov, je lahko in združeno z majhnimi stroški. Marsikatera duševna onemoglost je zbežala pri čebelnem panju, in marsikatero slabo voljo so odpodile čebelice s svojim šumenjem in razveselile srce.

Nekateri čebelar je bil prej redkokdaj doma, sedaj ga dobiš ob lepem vremenu pred čebelnjakom, neprijazne dneve pa čita čebelarske liste, pripravlja panjove, stiska vosek ali vliva umetno satovje, kratko: sedaj ljubi dom in delo!

Kako se veseli doma soproga, da ji ni treba več iskati prej vedno odsotnega moža, ampak ga ve najti in obiskovalcu odgovoriti: „Moj soprog je pri čebelah!“ Zato lahko zatrdimo: „Pravi čebelar je tudi pravi gospodar!“

Ako uvažujemo, koliko nezadovoljnežev stremi v naši domovini za tem, da bi ji izpodkopali glavne stebre, in ako premislimo, da so zemljišča v prvi vrsti stebri države, tedaj ni vseeno, koliko krtov opravlja svoje pogubno delo spodnesti državne stebre. Nobeno opravilo ne more človekove narave tako zadovoljiti in rovarskih misli odvrniti, kakor čebelarjenje. V čebelnem ljudstvu občudujemo pridnost, čednost, štedljivost, spretno staviteljstvo, rednost, ki vlada tudi v najmočnejšem ljudstvu, ker vsaka čebela vsled velike individualne prostosti stori o pravem času in na pravem kraju to, kar je v blagor vsej družini. Majhna živalca nam je v ganljiv izgled patriotizma in zvestobe do prestola. Svojo kraljico spremlja pri vsaki stopinji, jo čuva in varuje, brani, ljubkuje in pita. Vsakemu čebelarju je znan žalujoč glas čebelic, če so izgubile svojo matico. S tem nas spominjajo: „Okleni se trdno vladarske hiše s celim srcem, s telesom in življenjem!“ Gotovo mnogo ljudi, pri katerih stoji zvestoba do vladarja na slabih nogah, se morajo globoko osramočeni ukloniti pred čebelico. „Eno ljudstvo, ena hiša, ena armada!“ — to je geslo čebelic. Taka opazovanja morajo vplivati na čebelarja blagodejno. Zato več pozornosti in razširjenja, večje pospeševanje in podpiranje čebelarstva!

„Da, ljudskemu blagru služimo, ko menimo, da se igramo!“

Anton Janša

slavni kranjski čebelar.

(Dalje.)

Nahaja se ta silno redka knjižica, morebiti jedina (*unicum*) prve izdaje, v dvorski knjižnici dunajski pod znakom: *44. L. 26. Ta izvod je še dosti lep in trden, ves v kožo vezan, s pozlačeno hrbtnico in rudečim obrezkom, na znotranji strani platnic olepšan s pisanim papirjem, spredaj z mičnim predgovorom in z navadnim pregledom, zadaj pa z abecednim kazalom.

V zanimljivem predgovoru, s katerim spremlja prvo svoje duševno detešce na svet, pripoveduje nam vrli možak brez ohvalnosti, kako je začel čebelariti in kako se je poslavil z umnim čebelarstvom. Razloživši na kratko mnogotero korist, ki nam jo pribavljajo čebele s sladkim medom in dragim voskom, beseduje pisatelj nadalje tako (nemški):

„Po takem premišljevanji, zlasti pa po čudoviti umetnosti in marljivosti čebelni ganen, čutil sem uže za mladih nog v sebi nagon, da sem si te stvarce ne samo priljubil, ampak tudi opazoval njih umetno opravilo, kolikor in kedar koli sem utegnil.

„Silna zvedljivost, ki me je bila prevzela, izpodbadala me je, da sem čim dalje, tem bolj premišljeval njih uredbo, red, dela in skrivnosti. Čim več novega sem zasledoval pri njih, tem bolj sem si jih priljubljal, tako da mi je bilo potlej čebelarstvo poglavitno opravilo . . .“

S toliko marljivostjo in natančnostjo opravljal je Janša to imenitno delo, da si je bil v svesti, da je po mnogoletnem opazovanji in izkuševanji zanemaril menda malo takega, kar bi bilo vredno pazljivosti pri čebelarstvu.

Da bi s pridobljenim znanjem ugodil nekoliko drugim, sosebno pa svojim nauka željnim učencem mestnim in kmetskim, zato je izdal to drobno knjižico (*dieses geringe Werklein*), kakor jo skromno imenuje sam. Uprav zato ogibal se je pa — veli z drugimi besedami — nalašč vsega, kar spada po pravem v znanstvo o živalstvu, ter se pečal samo z domačimi čebelami in to „za zdaj“ samo s tem: na kaj je treba paziti pri njih selitvi (*Auswanderung*) t. j. pri rojih, pri njih vračanju (*Wiederzurückbringung*) in pri drugi stregi (*Wartung*). Tako mu je bilo ravnati zato, ker ni utegnil, pa tudi zato, ker je bil še premalo vaje s peresom orati. (*So befahl mir auch der Mangel der Zeit sowohl, als jener der Gabe eines geübten Schriftstellers.*)

„Če me pa Bog poživi ter mi da zdravje in več odlastka (*Musse*) — obeča naposled — potruditi se hočem in izročiti čebeloljubom iz svojih dolgih izkušenj kaj obilnejšega o tem gospodarskem razdelku (*etwas Vollständigeres in diesem Theile der Wirtschaft*).“

Ne smem se tukaj spuščati v podrobnosti o vsebini te knjige; toliko pa naj povem, da me je najbolj zanimal § 68. na 98. strani, zato ker je A. Janša po njem razglasil očitno, da je on res tisti Anton Janša, ki je bil z Gorenjskega doma. Govoreč o tako imenovanih umetnih rojih, ki so jih neizrečeno hvalile nove knjige, piše namreč ondi tako:

„Pri nas na Gorenjskem (*bei uns in Oberkrain*) so uže mnogo let sploh navadni, pa so jih začeli s časom zaničevati tako, da je čebelarjev sram, tako polniti si čebelnjake.“ (Vendar razlaga potlej „odkritosrčno“ poleg kvara tudi korist ali dobiček, ki ga prinašajo taki roji čebelarju, če jih zna spretno napravljati o pravem času.)

Povedati mi je pa po pravici, da Janševa nemščina v tej knjižici ni slabejša od nemščine, kakršna se nahaja po istodobnih avstrijsko-nemških knjigah in pismih.

Da bi ostal mož-beseda ter mogel skoro izdati „kaj obilnejšega“, t. j. ves ali popolni nauk o čebelarstvu, kakor je bil obečal očitno, delal je in pisaril na vse pretege, kedar koli ni imel družega posla; ali predno mu izide druga knjiga na svetlo, prehitil ga nemila smrt.

(Dalje prihodnjič.)

— x —

Čebelarški shod v Ilirski Bistrici.

Urednik.

(Konec.)

Medtem je nastala na vrtu prava kraška vročina, zato smo se podali v notranje prostore tovarne za testenine slavnoznane firme Valenčič-Žnideršič takoj tik vrta. Velika je izrastla ta tovarna, tako glede visočine, kakor drugih razsežnosti, iz razvalin pred par leti pogorele prejšnje tovarne, vendar pravijo, da že komaj premaguje obilna naročila na testonine, ki se tu izdelujejo najokusneje. V veliki dvorani v pritličju, kjer so nakupičeni velikanski skladi polnih vreč, nas je objel prijeten hlad. Tu pleše močna turbina svoj enakomerni ples, a zavoljo praznika ni bila vprežena. Napravljeni so bili provizorični sedeži za udeležnike čebelarškega shoda in oder, kamor je razstavil g. Žnideršič na dolgi mizi razne vrste iztočenega medu v steklenicah in v steklenih zvoncih v lepem belem satju zadelanega. V posodi, napolnjeni s svežo vedo, so bile zbrane vse v tamošnji okolici nahajajoče se medeče rastline, katerih je bilo obilen, krasen šop.

Ko je bil čebelarški mojster g. Materdonner pokazal, kako se pritrjujejo umetne medstene v satnike, preprežene s tanko, pocinkano žico, je moja malenkost povedala, kakšno si mislim, da naj bi bilo kranjsko čebelarstvo. Predvsem naj bi gledali naši čebelarji na močne plemenjake v panjih velike mere, pa naj so ti že navadni kranjski, ali premakljivega dela kakršnegakoli načina. Kranjski panj, kakršnega je opisal Janša v svojih dveh izbornih knjigah „Razprava o rojenju čebel“ in „Popolni nauk o čebelarstvu“, ki se dobata v Blasnikovi tiskarni v Ljubljani, je tudi velik panj, in v njem se razvije čebelna družina lahko do viška svoje moči, kakor v nemškem ali francoskem panju. Iz velikih panjev naj se devajo roji v panji za kupčijo. Ti naj bodo 30 cm široki, 16 cm visoki in 70 cm dolgi, vse zunaj merjeno. Če denem prvca iz Janševega ali kakšnega drugega velikega panjů v panj

za kupčijo, bo ta pri količkaj dobri paši gotovo do konca izdelan, na kar kupec največ gleda. Pri posebno lepih prvcih pa vzamem lahko še tisti večer četrtno ali še več čebel in jih vrnem izrojencu, oziroma ojačim in zenačim že sprašene družje. Če sem vrnil nekaj čebel izrojencu, ki je dal prveca, bo dal potem tako močnega družja, da bo tudi ta lahko napolnil manjši panj za kupčijo. Čebelarju ostanejo na ta način za plemenjake izrojenci z mlado matico, kupec pa dobi za pleme mlade matice v drugih in pod dve leti stare v prvcih, ki so tudi izborne, včasih še bolje kot najmlajše. Tak panj za kupčijo je poceni, pripraven za preseljevanje v pašo, in nesreče pri razpošiljanju so skorej izključene, ker je nizek. Tako čebelarjenje velja za priproste čebelarje, ki nimajo ne časa in morebiti tudi ne sredstev za vpeljavo modernega čebelarstva, pa bodo vendar dosegli lep uspeh.

V hotelu „Ilirija“ smo imeli kosilo, dobro in za primerno ceno. Popoldne smo šli najprvo v čebelnjak, kjer smo vzeli iz medišča boljsega panju nekaj satov, potem pa zopet v dvorano, da smo iztočili med, ki ga je dal g. Žnideršič pokusiti udeležnikom. Izvrsten je bil. Hvala zanj!

G. Buković je svaril čebelarje, naj se ne prena glijo z napravo novodobnih panjev, pač pa priporočal, za poizkušnjo panji nemške normalne mere. Svoj govor je prepletel z le njemu lastnim humorjem v prisrčen smeh in zabavo poslušalcev, posebno ko je opisaval razne napake, na katere je naletel pri raznih čebelarjih, ki so prezgodaj presedlali in se lotili čebelarjenja v panjih s satniki. Nadalje je predaval o organizaciji čebelarjev, zlasti o podružnicah, njih koristi in njih delovanju. Povedal je tudi o podružnici v Gorjah, ki je prva vpeljala za poizkušnjo skupno prodajo plemenjakov. Že takoj prvo leto, je dejal, se je kupčija dobro obnesla. Prihodnost bo pokazala, če bo tako skupno kupčijo priporočati tudi drugim podružnicam.

G. Žnideršič je kot znani praktik povdarjal, da bi pomenila vpeljava nemške normalne mere v našem čebelarstvu korak nazaj. Prihodnost ima velika mera v podolžnem ali mrzlem delu, ravno zategadelj je preosnoval svoje pokončne nemške panji v podolžne s tistimi satniki. Odgovarjal mu je g. Buković, da on ne misli panjev nemške normalne mere za plemenjake, pač pa naj bi se devalo vanje roje za kupčijo, ker prihodnjo spomlad se prodajajo primeroma veliko dražje kot v navadnih kranjskih panjih, čebelar pa se v njih navadi čebelariti s premakljivim delom, da je potem s časom zmožen čebelariti v vsakem modernem panju. Potem prevzame besedo zopet gospod Žnideršič in pravi, da naj ne preide nihče prej k premakljivemu delu, dokler se tega ni učil in dobro opazoval pri kakem drugem čebelarju, kateri popolnoma razume to stvar. Zategadelj, pravi, je pripravljen sprejeti morebiti že prihodnje leto primerno število mlajših čebelarjev v večdneven čebelarski tečaj, kjer bodo imeli priliko se seznaniti z vsem, kar spada k naprednemu čebelarstvu. To bo potem naraščaj, to bodo pionirji, da se povzdigne naše čebelarstvo. Če čebelarji v Švici že vsak kmet s premakljivim delom, zakaj bi pri nas vsaj boljši in premožnejši čebelarji ne mogli po tem načinu čebelariti? Treba je le pouka, kar je prej tudi gospod Buković povdarjal. Raz-

ložil in zelo umevno je opisal nadalje švicarski in ameriški način vzgoje plemenskih matic in povdarjal važnost odbiranja najboljšega matičnega materiala.

Končno sem naprosil gosp. Žnideršiča, naj to, kar je predaval o izgoji matic, objavi prihodnje leto tudi v „Čebelarju“, da tudi širši čebelarški krogi izvedo o tem važnem opravilu. Lahko sem povdarjal, da bo stem, da otvori večdneven čebelarški tečaj za naraščaj, postavil krono svojemu delovanju in pospeševanju našega čebelarstva. Priporočil sem vse nas navzoče, naj nas še kdaj povabi na tak shod, kakor je bil ta; vsak se bo rad odzval zopetnemu povabilu, pa tudi drugih čebelarjev bomo pripeljali „en ta mal milijon“ seboj. Zahvalil sem se mu za vse, kar smo se naučili iz njegovega čebelarstva in od njega, največjega kranjskega čebelarja.

Po shodu smo se dali skupno fotografirati. Kdor želi veliko sliko, naj pošlje 2 K gosp. Kr. Sebade, čebelarškemu mojstru pri gosp. Žnideršiču v Ilirski Bistrici.

—x—

Poročilo z 51. popotnega shoda in razstave avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev

od 12. do 17. avgusta f. l. v Ljubnem na Zgor. Štajerskem.

Iv. Jurančič.

Minila je čebelarška razstava. Zapustila nam je res prijetnih spominov, tako da bo prej žal onim, ki so namenoma izostali, kakor tistim, ki so se je udeležili. Saj je bila ta ena največjih razstav te vrste, kar jih pomnijo čebelarji; bila je predvsem dobro urejena, in jo je pospeševalo vseskozi lepo vreme. Z g. urednikom, ko sva se v nedeljo v jutro sešla, sva morala priznati, da še nisva videla enake. Navadno je bilo na takih razstavah 50—70 panjev čebel; na Dunaju l. 1894. je bilo kakih 30 panjev, v Temešvaru l. 1902. pa samo 17, tukaj pa jih je bilo nad 200. Včasih je torej bila „čebelarška razstava“ res skoraj „brez čebel“.

Dne 10. avgusta sem došel v Ljubno ob 3. uri 20 min. popoldne. Takoj na kolodvoru sva se šla z nekim Kranjcem, s katerim sva se o tem domenila, ter sva potem skupaj stanovala. Najprej jo kreneva v razstavno pisarno, kjer dobiva potrebne listine — tudi stanovanje določeno — potem pa naravnost na razstavo. Tukaj je bilo vrvenja, živahnega gibanja in dela, kakor med čebelami ob najboljši paši. Vse je moralo biti postavljeno, najlepše urejeno in dogotovljeno 11. avgusta zvečer, ker 12. ob 1/2 9. uri predpoldnem se je razstava po županu mesta Ljubno slovesno otvorila. Ta dan smo si najprej temeljito ogledali razstavo; bilo je vseh mogočih predmetov neštevilno. Medu je bilo videti vsake vrste, dobrega, boljšega in najboljšega; vsake barve, od čisto svetlega, kakor voda, do rumenega, temnorjavega do celo črnega. Sicer ga ni bilo primeroma toliko, kakor navadno, ker je bil samo v steklenicah in v satih; ne vem ali ga v večjih, lesenih in kovinastih posodah ni nikdo vposlal, ali se tak ni sprejemal.

Orodja in panjev cel nebroj, samo „dobro“, „najboljše“ in „najnovejše“ blago. Kakor povsod na razstavah, je bilo teh predmetov tudi tukaj velika večina takih, ki se obnesejo samo tako dolgo, dokler ne pridejo v rabo, ter koristijo več prodajalcu, oziroma izdelovalcu, kakor čebelarju. Opazili smo tudi „pred časom rojene predmete“, t. j. take, s katerih iznajdba je hotel ta ali oni „mladenič“ pokazati svoj veleum, predno se je še učil čebelariti! Ne trgajmo sadja nezrelega z drevesa! — Prišle so nam tudi naproti „stare mamice v otroški obleki“: Kdor ima še premalo vpogleda v čebelarstvo in premalo izkušnje, pride na kako idejo, ki je bila že davno znana. Tako sem videl orodje, ki je bilo v popolnoma enaki sestavi znano že pred 50 leti, tukaj pa se je postavilo pred svet kot nova iznajdba. Tudi pri takih opazovanjih pridobi nekaj naša izkušnja!

Učila so bila posebno bogato zastopana; veliko slik iz anatomije, fiziologije, čebelarske statistike, razni modeli iz teorije in prakse itd.

Pohvalno se sme omenjati, da tokrat ni bilo, kakor navadno, toliko raznih umetnij in praznih igrač iz voska umetno narejenih, ali od čebel prisiljeno izdelanih; kajti take reči nimajo nobenega praktičnega pomena ter bi se naj sploh ne obdarovale.

Vse razum živih čebel in praznih panjev je bilo razstavljeno v veliki pevski dvorani v mestnem vrtu. Čebele in panje pa so postavili par korakov v stran na lepem travniku; bilo jih je dve dolgi vrsti vštric, ena krajša počrez in mnogo posebej postavljenih čebelnjakov, paviljonov in posameznih panjev. Načelnik razstavnega odbora, Oton Riedl, je razstavil (recte obesil) med drugim eno čebelno ljudstvo „na prostem“, t. j. brez panju. Pod slamnato streho so imele čebele na vodoravno desko pritrjeno satovje, katero so kot roj same izdelale. Lajiki (nestrokovnjaki) so stvar res občudovali kot nena ravno posebnost, čebelarji so pa to slabo pohvalili, ker je to prej vse drugo, kakor kaj pametnega ali pomenljivega, le protinaravna muka za čebele. Najbolj so zanimale obiskovalce rumene ameriške čebele (Golden Bee). Razume se, da se je tudi v tem oddelku videla kaka novotarija in umetnost, ki presega mejo zmernosti (n. pr. diagonalni panj itd.) ter bo še v svoji otroški dobi izginila s površja.*) Na tem prostoru je bilo vedno veliko gledalcev, in čebele so kaj živahno letale; ko bi le bilo v okolici za toliko ljudstev dovolj paše. Imenovani g. Riedl je na tem prostoru zasejal dve dolgi gredi medečih rastlin; eno gredo facelije, drugo pa v majhnih oddelkih najrazličnejših drugih cvetlic in zelišč. V oddelku „žive čebele“ se je zopet videlo, kakor vselej, da treba čebele za popotovanje dobro in skrbno pripraviti; nekaj panjev je došlo poškodovanih, par pa celo mrtvih.**)

Prekratko je bilo, da bi si dopoldne ogledali celo razstavo; šli smo torej „za obedom“ z upanjem, da bo še naslednje dni dovolj časa, da si vse natančno ogledamo, kar pa se nam ni uresničilo, ker je bilo res vsega veliko, in vsak naslednji dan dovolj točk na dnevnem redu.

*) Belgijec M. de Kessel jih je razstavil že l. 1897. na svetovni razstavi v Bruselju.
Op. ured.

**) Med temi, žalibog, tudi dva panja našega c. sotrudnika g. Kurbusa. — Op. ured.

Kako imenitno — sicer zvito — vendar dobro in modro so naši severni sosodje „Joklni“ porabili popoldan! Priredili so „kmetško gostijo“ v narodnih nošah. Nedogledno dolg sprevid gostov, na čelu jim godba, potem ženin in nevesta, družice, starešini itd., zbral se je v mestnem dvoru na glavnem trgu, od koder se je pomikal naravnost v mestni vrt (park), kjer je bila razstava in za ta namen mnogo začasnih gostiln. Sprevid je zaključil velik kmetški voz z vpreženimi voli; ta je peljal nevestino doto: postelj, omaro, kolovrat, zibel itd. Gosti so bili oblečeni v najrazličnejše gornještajerske narodne noše, od cesarja Jožefa, od nadvojvode Ivana do današnjega dne. Ta sprevid je bil tako zanimiv, da se je zbralo na glavnem trgu na tisoče gledalcev, katere je zvalila radovednost med pomikanjem sprevida naravnost — v razstavo! Tako je prišla ta velikanska množica brez vse težave in skoraj nevedoč tje, kjer se je reklo: plačati vstopnino! Tem umetnim potom se je prvi dan razpečalo 5000 vstopnic! Kdor zna, pa zna! V celem parku je bila potem do večera prava ljudska veselica, prijetna zabava z izborno godbo.

(Dalje prihodnjič.)

— x —

Raznoterosti.

Razvrstitev medu. Ponarejalec medu kaže svojemu novemu učencu med v steklenicah in pravi: „V tej steklenici je najfinejši čebelni med, v tej čisti čebelni med, v tej pa samo — med.“ Kateri med naj si izbere potem čebelar? Če je pameten — nobenega, ker je gotovo ves ponarejen!

— x —

Listnica upravnništva.

G. P. P. v T. pri Lj.: Glede resolucij sem bil 1. t. m. na magistratu, da se informiram in urgiram znano zadevo. Zvedel sem, da je vlada D. rekurz odbila, in če se D. ne ukloni, se bodo s 1. decembrom t. l. odstranile one Vam tako nevarne in negnusne posode uradnim potom z dvorišča. Svetujem Vam, da gre deputacija ljubljanskih čebelarjev h g. županu s prošnjo, D. že sedaj zapreti in odstraniti, kar mu je ukazano za 1. december. Morebiti se Vam posreči to doseči, ker je nevarnost ravno v tem času največja. — G. V. M. Volčjig. Goriško: Veseli me, da Vam je s čebelarškima knjigama tako zelo ustrezno. Zdravi! — G. J. G. Sv. D. na Ostrem vrhu; 13. t. m. se bo v odborovi seji razpravljalo o zalogi steklenic za med, in Vam bom o izidu takoj poročal.

I. N. Babnik.

— x —

!! Čebelarški knjigi sta izšli !!

Knjigi staneta: vezani K 4—; nevezani K 3:20. — Naročila sprejema naše društvo in Blasnikova tiskarna v Ljubljani.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ V LJUBLJANI.

Čebelariskim društvom in čebelarjem
priporočam

škatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

po najnižji ceni.

Jakob Žumer

Gorje — Gorenjsko.

mizarstvo s stroji.

Gorje — Gorenjsko.

Karol Piotrovski

Ljubljana,

Sv. Petra cesta št. 32 (Levčeva hiša).

Izdeluje **kilne pasove, mošnjice za mode. Pasovi za težke kile, moških in žensk**, so tako narejeni, da jih vsakdo nosi brez težav, ker ne tišče. — Cene so zmerne, blago trpežno, postrežba poštena.

Zaloga kirurških priprav iz gumija.

Vse poprave po najnižjih cenah.

Posebno se priporočam gg. okrožnim zdravnikom, in jih uljudno vabim, da si ogledajo moje podjetje, kjer se dobe vsi moderni kirurški in medicinski inštrumenti in aparati.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.